

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Eric Steuben

Fantje, če razmišljate o Ameriki, mislite prav verjetno le o avtomobilih, o nebotičnikih, o dirjajočih brzovlakih, o lepotnih tekmovanjih, o svetovnih mojstrah boksa in o denarju, o j da, o pre-mnogem denarju.

Ze res, saj je v Ameriki precej denarja, prav mnogo denarja. Ampak tudi mnogo siromaščine! In še marsikaj je v Ameriki, kar je človeku iz Evrope

zelo tuje, kar ga včasih celo odbija. Tam je mnogo grobsti poleg pobožnega licemerstva.

Zamislite si, kakšna je bila Evropa za časa Rimljanov: polna pragozdov, močvirja in stepe. Predstavljajte si, da se je Evropa razvila od Kristovega rojstva do danes v 160 letih, zamislite si, da se je prav nenadno razvila čez vse deželo ogromna reka pisačjanosa.

da so v 120 do 160 letih prekrizale Evropo ceste, železnice, jo pokrile tovarne, nebotičniki, vele mesta, da so gozdovi na daljavo kakor od Ljubljane do Beograda popolnoma izginili, da so se prerije izpremenile v žitna polja, gorovja pa v rudnike in premogovnike, na stepah da so se v globino zavrtali iskalci petroleja, da drvijo dame namesto divjih čred živine in konjev traktorji, avtomobili in nešteti poljedelski stroji, — potem si lahko približno predstavljate, kaj se je zgodilo v Severni Ameriki.

Ne boste se čudili, če je pri tako naglem gospodarskem razvoju bilo mnogo nasilja in neizmerno mnogo groboviti. Kogar vodi pohlep po denarju in

Mato-Topo, glavar mandanskih Indijancev. Poglejte ga, kako je okrašen. Vsako pero v bojevniskem okrasju Indijanca ima svoj pomen in sicer po tem, kako se nosi, kako je porezano in posilkano. Na pričujočem okrasju na poglavarjevi glavi lahko spoznate, da je umoril sovražnika in ga skalpiral, da je umoril in skalpiral nekega čejenskega Indijanca in dve ženski iz plemena Odžibve, da je bil večkrat ranjen od pšic, enkrat z nožem in šestkrat s puško. Na prah naslikana roka pomeni da je ulovil neka j ujetnikov

oblasti, ne pozna človeške obzirnosti. In če boste zdaj brali povest »Rdeči vihar« se vam bo marsikaj zjasnilo.

Povest »Rdeči vihar« se dogaja v deželi, kjer so leta 1774 prebivali nekateri belci in nekaj tisoč Indijancev. Petindvajset let pozneje so bili Indijanci tam že skoraj do kraja iztrebljeni, zato pa je tod že prebivalo več sto tisoč belcev. Brezumano pobijanje divjačine iz brezobzirnega pohlepa po dragoceni kožu-hovini je Indijancem pobralo zaslužek in jim onemogočilo preživljanje. Cesar ni storil glad, so dopolnile puške graničarjev, ki so neusmiljeno streljali, če se jim kdo ni slepo pokoril. Pa še eno strašno zlo so med Indijance nalašč zanesli belci: žganje je začelo uničevati te zdrave sinove in hčerke prirode!

Ampak Indijanci so se proti vsemu strašnemu zlu belcev branili. Kako, — o tem vam bo govorila pričujoča povest.

Eno vam moramo povedati: vsi Indijanci, ki so omenjeni v tej povesti, so tisti čas resnično živeli. Zgodovinsko verno so v tej povesti opisani: Kornstalk je bil resnično miroljubni, v vojni pa neizprosni in veliki vojvoda svojega rodu. Tudi Logan je v tej povesti opisan, kakršen je bil. Njegova usoda se je razpletala tako, kakor bomo povedali. Lord Denmor, Danijel Bun, Simon in Jan Girti — ti vsi so zgodovinske osebe, prav tako, kakor izdajalski oštr Gritjuš; ta ničvredneš je prav zares pomoril Loganove svojce.

Tudi velika bitka v gozdu, konec vojne in vse nadaljnje je opasno po zgodovinskih dogodkih. Doba obmejnih borb z Indijanci je bila polna neverjetnih pustolovščin, v te borbe je bilo zapletenih nešteto pomasnih junakov in ničvernih izdajalcev. Izkratka: vsega je toliko, da pripovedovalcu ni bilo treba ničesar drugega, kakor popisati resnične dogodke in jih lepo razpresti.

Kdor hoče vedeti in spoznati, kako so nastale Zedenjene države Severne Amerike, ki so danes najmogočnejše na svetu, mora spoznati tudi borbe za njihov postanek. Takrat, ko so divjale grozovite vojne z Indijanci, ko so belci prodirali na ameriško ozemlje in se potem proti Angliji borili za ameriško samostojnost — takrat so bili položeni temelji današnje Amerike.

Tone Trdan:

Siromak je ukanil bogatega Turka

Po stari pripovedki.

Ko so hudi Turki gospodarili našim krajem, si je marsikateri njihov vodja nagrabil veliko premoženja iz žuljev na šega kmeta. Turški begi so po deželi neusmiljeno izkoriščali ubogo rajo.

V neki vasi je živel v tistih hudih časih siromak, po imenu Marko. Nekoč je bil kmetič, toda turški oderuhi so mu vzeli iz hleva še edino živinčce, da je moral na stara leta prosjačiti dobre ljudi skorjico kruha. Ljudje so ga imeli prav

P/RNAT

radí, ker jim je rad pripovedoval, kako je ukanil marsikaterega oderuha. Tako je po dolgem času naberačíl kar dva cekina.

Nekoč je šel po cesti iz vasi s trebuhom za kruhom. Na poti je srečal turškega mogočnika, ki je jezdir iskregega konja. Za njim sta jahala dva njegova spremljevalca. Marko je vedel, da so pravkar odirali poštene vaščane, ki so jim morali dati zadnje belice v nenasitno torbo. Prikloni se prav globoko in poprosi majhnega daru. Z vsakim nov-

čičem je zadovoljen. Toda mogočnik, ki je bil silno oderuški in lakomen na ugrabljeno blago, se je porogljivo zasmel. Pa še zaklinjal je na vero Mohamedovo, da ni dobil niti toliko, da bo prijezdil v mesto.

»Joj, gospod, ko bi me bilo tako daleč do mojega doma, povabil bi te v mojo borno kočico«, se je odrezal Marko. In še se je opogumil:

»Jaz nimam nič, ti nimaš nič. Morava iti k znamenju, da si izprosiva. Pojdiva k sv. Roku!

Na samotnem polju je stala stara, na pol podrta kapelica. Iz kamna izklesan svetnik je kazal rano na kolenu. Tu rek, ki bi bil najrajši z mečem razsekal vse skupaj, je osupnil, ker ga je zanimalo Markovo navdušenje. Pomignil je tovarišema in vsi trije so razjahali. Marko je zatrjeval Mohamedovemu prizržencu, da ga sv. Rok še nikoli ni zapustil v nobeni stiski in da bo šel prav lahko z dobičkom pred sultanovega namestnika, ne pa s praznim žepom. Turku je to ugajalo. Še bolj je bil lakomen.

Marko je pokleknil pred kapelico in nekaj mrmral. Turek se je smejal ter hotel s tovarišema navaliti na kapelico in jo podreti. Toda premagal se je. V razdalji nekaj metrov je motril Marka.

»Takole,« je končno pošepnil Turku na uho, »zdaj mi je svetnik pomigal«.

Nato se je dotaknil z ušesi kamenitih ustnic ter vesel pritekel nazaj k bogatašu.

»Dva cekina mi je daroval. Poiskati ju morava v mojem žepu, je rekel ves vesel.

In glej čudo! V veliko oderuhovo začudenje prinese dva cekina iz žepa. Vsak dobi enega, kot sta se bila domnila. Turku je bilo všeč. Zadovoljen si je pomencal roke. Marko je vnovič poizkusil. Zdaj pa je bil Marko še bolj vesel kot poprej. Pritekel je k Turku:

»Zdaj nama je bila sreča naklonjena. Podaril nama je kar sto cekinov. Poiščiva jih v tvojem žepu,« je rekel.

Turek je prebledel. Zagotavljal je ter se izgovarjal na vse načine, da cekinov ni. Obračal je žepo sem in tja. Končno pa je pošteno odplačal Marku polovico.

Tako je ubogi siromak ukanil turške. Ugajala mu je Markova premetenost. ga oderuha ter šel vesel domov — v drugo vas.

Manica:

Tudi hiba pride prav

Jelen je krasna žival. Videli ste ga že vsi, če ne živega, naslikanega pa gotovo. Njegovo rogovje — kaj?! V tem se pač ne more kosati z njim nobeden drugi štirinožec.

Pa si jeleni, namreč samci, včasih takole med seboj skočijo tudi v lasce in tedaj poka rogovje da je joj.

Tam nekje v gosti šumi je živel in skakljal takšen jelen, ki je svoj čas v boju s tekmeccem zgubil skoro vse rogovje. Vsled te hibe je moral požreti od svojih tovarišev marsikatero grenko zbadljivko. Toda on je mirno potrpel vse zasmehovanje, v zavesti, da si je to nakazo v svoji bojevitosti nakoopal čisto sam.

In ko tako v neki jutranji uri ogle-

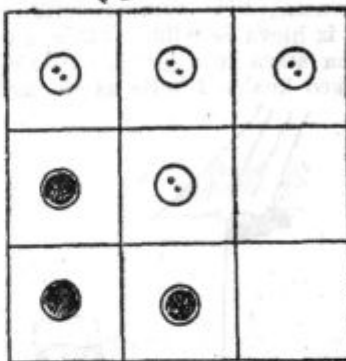
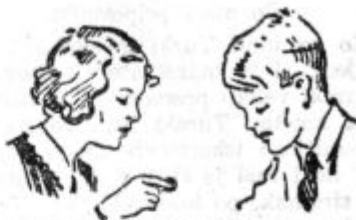
duje svojega tovariša in mu na skrivaj zavida njegovo košato rogovje, zatrobi lovski rog.

Kakor bi trenil, se oba jelena zapodita globočje v šumo. Toda zavidani jelen se s svojim obširnim rogovjem tako zaplete med gosto vejevje, da revež obstane kakor ujet. V tej zaga-ti ga zapazi neusmiljeni lovec ter mu s kroglo upihne luč življenja.

Toda jelen s polomljenimi rogovi pa medtem s svojo pomuzano glavo srečno preleti vse gošče in grape in ko se prepriča, da je že dovolj oddaljen od preganjalcev, se ustavi in zadovoljno pomodruje:

»Da, da, ko bi jaz danes še imel cele rogove, bi jih plačal prav tako z življenjem, kakor moj nesrečni tovariš. Sicer nisem lep toda — živ in zdrav. Res, tudi hiba pride prav!«

Hitro si napravimo novo igro

Narišite na papir devet kvadratov. Vsak igralec dobi pet kamenčkov, n. pr. 5 belih in 5 črnih. Sedaj je treba položiti kamenčke tako, da so trije (mešani beli in črni) v eni vrsti. Te vrste so lahko navpične, vodoravne in poševne. Izmenoma polagata igralca svoje kamenčke. Čim ste kamenček postavili, ga ne smete več premikati. Seveda ni pravilno, če mislimo pri igri samo na to, kako bi svoje kamenčke najboljše položili. Ne, skušati moramo soigravcu škodovati s tem, da mu stvar čim bolj otežkočimo. Marsikdo bo mislil, da to ni težko. Toda, preizkusite enkrat in uvideli boste, da je treba prave prebrisanosti pri igri!

one Trdan:

Turki prihajajo...

Pripovedka iz Tolminskega

V našem zasedenem ozemlju leži prijazen kraj Tolmin. Danes gospodarijo našim bratom onkraj meje Italijani. Pred davnim, zelo davnim časom so hudi Turki pridrveli tudi tja. Ljudje so večkrat nenadoma zapazili, da so zagoreli po gorah kresovi, ki so označevali, da prihajajo turški psi — kot jih je imenovalo ljudstvo.

Bilo je neko soboto. Popoldansko sonce je razlivalo svoje žarke po kraški deželi. V daljavi se je bleščal zvonik cerkvice sv. Lenarta. Pravkar je prizvanjalo k nedelji in praznično razpoloženo je legalo v srca pridnih slovenskih ljudi. Glas zvonov se je razlegal po pokrajini daleč naokoli.

»Turki, Turki...« se je razlegalo po bližnjih vaseh.

»Psi..., hočejo spet krvi za nenasitna žrela, psi...« je tarna starček in gnal živino v gozd, da je ne otme lakomni Turek.

Ljudje so skrivali v kraške jame vse, kar je imelo vrednost. Pa tudi v obširne gozdove so gnali živino. Strah in trepet je spreletel miroljubne ljudi na Tolminskem.

Iznenada so pridrveli Mohamedovi hlapeci na vrh Bukovskega sedla, kakor pravijo tistemu kraju, prelazu blizu Tolmina. Bilo jih je kot listja in trave. Zvečerilo se je in rdeča zarja se je na zapadu stanljala z gorečimi zublji kresov, ki so jih prižigali po vrhovih.

Turki so motrili okolico s sedla. Ko so začuli zvonjenje iz cerkvenega stolpa, je rekel porogljivo, s pikrim nasmeškom na ustih, turški poveljnik, ki je jezdil na iskrem vrancu, ves v blešku, s sabljo za pasom — z dvignjenim glasom:

»Le buči, buči, sv. Lenart! Še nocoj bodo moje mule na tvojem oltarju zobale in moji vojaki bodo iz tvoje čaše pili rujno vince.«

In stari, preizkušeni poveljnik, se je zagrohotal na ves glas ter dal s tem poguma svojim vojakom, sinovom naše domovine — janičarjem. Komaj je izpregovoril te besede, je dal znak, da se poženejo vsi skupaj naprej kot močna, nenremagana veriga. Toda čudol Ko hočejo naprej, se začno mulam vdirati noge tako, da se ni mogel nihče dvigniti z mesta. Besen je zakričal po-

veljnik. V vojski je nastala zmeda, strašen krik in vik. Turki so morali pustiti vse skupaj in se vrniti nazaj. Bukovci so bili rešeni.

Se danes so imenuje tisti kraj, kjer so se mule pogrezale, »žrelo«. Vsi so svečano slavili čudežno zmago nad Turki, ki jih potem dolgo, dolgo časa ni bilo v ta kraj. Niti pogledat niso več prišli, kaj se je zgodilo z mulami. Preplašeni so zbežali nazaj na — Turško.

Manica:

Na uro je šel gledat

Da, na uro je šel gledat. — Kdo pa? Ribniški Jurek, nihče drugi. Le čujte!

Jurek gre nekoč k svojemu podeželskemu stricu na obisk. Stričeva družina je imela dela čez glavo. Jurek pa, ne le, da se ni lotil nikakega opravila, bil jim je celo v napotje. Ni čuda, da se ga je stric kmalu naveličal.

Ko je Jurek pri neki priliki spet motil pridne delavce, ga je stric pokregal, na kar je Jurek užaljeno zagodrnjal:

»Pa mi dajte delo!«

»Potem pa skoči v mesto, ker si urnih nog.« se ponorčuje stric.

»Po kaj naj grem, stric?«

»Pojdi na uro gledat!«

Jurek vzame to za resno in se takoj odpravi v eno uro oddaljeno mesto in pogleda na cerkveni stolp. Ura v stolpu kaže ravno deset.

»Aha«, vzklikne Jurek in se takoj vrne domov. Ko stopi v hišo, se ozre najprej na uro in nato, ne misleč, da je hodil iz mesta celo uro, začuden pocuka strica.

»Jej stric, vaša »šklemfa« pa prehitva kar za eno uro. V mestu je ura deset a vaša kaže enajst. Takoj jo naravnaj.«

To rekši skoči na klop, da bi potisnil kazalec na stenski uri nazaj, toda stric priskoči, pahne ga s klopi in se mu zasmeje v obraz.

»Ha, ha, Jurek, rajši naravnaj svojo pamet!«

Jureka to stričevo početje tako užali, da še tisti dan pobere šila in kopita ter se vrne nazaj v svoj rodni kraj.

Na kmetih še dandanes vsakoogar, ki gre v mesto, ne da bi ga k temu silila res potrebna opravila, kaj radi porogljivo vprašujejo, če gre morda tudi on gledat na uro.

JUTROVČKI PIŠEJO

Moja mati. Kar je solnce zemlji, to je otroku mati. Prva beseda, ki pride iz otroških ust, je: »matič«. Koliko pretrpi vsaka mati, da privede svojega otroka na pravo pot! Bliža se materinski dan in vsak otrok podari darilce svoji materi v znak hvaležnosti. Blagor tistim, ki imajo še matere! Tisti imajo raj na zemlji. Toda marsikateri otrok ne ume, kakšno bogastvo ima. Šele takrat, ko jim bo mater pokrila črna zemlja, bodo doumeli, kaj so imeli. Zato naj se vsak otrok zaveda tega bogastva in naj se trudi, da ne bo nikdar žalil nje, ki mu je toliko dobrega storila.

Draga Mokorel, dijakinja v Ljubljani.

Moja mamica. Jaz imam še mamico živo. Imam jo zelo rada. Dala bi ji krono, če bi jo imela, da bi bila kraljica. Vredna je vsega zlata, kar ga premore svet. Njej naj solnce sije najsvetleje, da bodo njena lica rdeča kakor roža.

Zrimšek Stojanka, uč. V. r. v Ribnici.

Moja mamica!

Jaz mamico rada imam,
za ves svet je nikomur ne dam,
me v šolo pošilja, moliti uči
le zame se trudi, skrbi in trpi.

Zato pa jo ljubim

iz vsega srca,
in prosim pristrčno ljub'ga Boga,
naj jo ohrani in zdravje ji da.

Malči Pavčič, uč. IV. razr.

Unec 13 p. Rakek

Moja mati. Najdragocenejše bitje na zemlji mi je mati. Pomaga mi v najhujši tiski in boli. Kako sem srečna in vesela, ko gledam mater v ljubeče oči. Kako prijazno se smehlja in me tolaži v boleznih. Ubog je tisti otrok, ki nima več matere in ga ne gledajo več te mile oči. Moja mati se trudi ves dan, da mi preskrbi kruha, da nisem lačna. Zato jo moram ljubiti in spoštovati.

Bolčević Štefanija, uč. IV. razr.

v Radečah pri Zidanem mostu

Moji mamici. Svoji ljubi mamici sem naredila za materinski dan lep prtiček. Mamico imam tako rada, da je ne dam za ves svet. Rada jo imam, ker mi kuha,

šiva, pere in mi streže, če sem bolna. Želim ji dosti veselja in vso srečo tega sveta. Jaz ji pa v zahvalo za njeno neskončno ljubezen obljubim, da bom zmerom pridna.

**Pavlica Vizjak, uč. II. razr.
v Hrastniku**

Moja mati

Moja mati dobra je,
vedno name pazi,
da me avto ne pogazi,
da ne zlomim si noge.

Če pa že nesreča hoče,
da se hudo mi zgodi,
skrbno moje rane celi
in mi jih hladi!

Ko ozdravim spet,
sem hvale ji dolžan,
ona pa jo sprejme,
če ubogam jo ves dan.

Tako lepo živiva
in se veseliva
srečnih, dobrih
in veselih dni.

**Jančar Ivan, dijak II. razr. I. drž. r. g.
v Ljubljani**

Moja mamica!

Za vse, kar svet mi nudi,
ne dam jaz mame svoje.
To biser je najdražji,
ki nihče mi ga ne izmami.

Marica Urbar, uč. III. razr. na Rakeku

Dragi stric Matic! Zopet se oglašam. To pot Ti pošiljam spis »Beseda o materi in materinski ljubezni!« Komaj zagleda otrok luč sveta, že se mu smehlja nasproti materino oko, ki ga potem spremlja in vodi, dokler ne zakrije matere hladna zemlja. Mati je vsakemu poštenemu človeku prva stvar na svetu. Ona pa je tudi vredna te ljubezni. Koliko pretrpi za svoje otroke, to ve povedati samo ona sama. Njena ljubezen je podobna reki, ki nikdar ne usahne. Vedno z isto ljubeznijo streže svojemu otroku. Mučenica svoje ljubezni ne zahteva nikoli plačila od svojega otroka. Veseli jo le to, da ve, da se njenemu

otroku dobro godi. Če se otrok smeje, se smeje tudi mati; če se otrok joče, joka tudi ona. Le mati zna čustvovati s svojim otrokom, a drugi nihče. Zato pa otroci najrajši zaupajo vse svoje težave materi. Otroku žrtvuje mati vso svojo mladost. Dela od zore do mraka, da bi se otroku boljše godilo. So pa tudi matere, ki ne skrbijo za svoje otroke. Toda prava mati si odtrguje od svojih ust, da se otrok lahko naje. Vsak kosček kruha, ki ga dobi, prihrani za svoje dete. »Da bo le otrok imel« pravi »jaz bom že potrnela«. Ako je otrok bolan, presedi pri njem cele noči in skrbi zanj, vsako željo mu bere že v očeh in mu jo takoj izpolni. Če nima sama, si izposodi ali kupi z zadnjim novcem, ki ga ima prihranjenega. Dober otrok pa tudi ve, s čim bo najbolj razveselil mater. Ne zaničuje je, temveč jo povsod in vsekdar uboga. Vrača ji njeno ljubezen s pokorščino. Te pozdravlja

Nace Guštrin, Podlimbarskega
17. Ljubljana VII.

Moji materi!

Venček pesmi bi Ti spela,
da Ti bil bi v spomin,
vsemu svetu razodela,
da si polna bolečin.

Kamorkoli sem hodila,
misel Tvoja šla z menoj;
to jaz dobro sem čutila,
v duši mi je bil pokoj.

Zdaj, ko daleč sem od Tebe,
misel roma mi nazaj,
in se spomnim spet na Tebe,
ki si bila meni raj.

Rada bi se oddolžila,
moja draga mama Ti,
vse trpljenje preložila
jaz na svoje rame si.

Vem, da Ti ne bi pustila,
da bi jokal Tvoj otrok,
še mojo težo bi nosila,
da b' jaz bila brez nadlog.

Srčna Ti najlepša hvala,
ker si dobra vedno z mano b'la
z zlatom vsem, če bi plačala,
plačat ne bi mogla Ti srca!

Draga Prah, abs. mešč šole v Ljubljani

Moja mamical

Skrbnejše pač na svetu ni,
kot draga mamica si ti!
Ti si družini glava,
Tebi gre čast in slava.
Ljubezen svojo slednji čas
deliš dobrotno Ti med nas.
Če gledam Tvoje mile roke,
mehko pobožajo otroke.
In Tvoje lice utrujeno
je od skrbi že zgubano.

Gale Ivanka, uč. V. razr. v Grosupljem

Moja mamical

Sem deček prvega razreda,
težko mi gre še abeceda.
Kaj naj torej le storim,
da mamico razveselim?

Lepo pesmico znam,
ki jo pojem sleherni dan.
»Mama, sladka mama,
zlata moja mama!«

Pesem poje se kar sama.
Mama srečno se smehlja,
poljublja mene — sinkota.

Jožef Varl, uč. I. razr. v Kranju

MOJA MAMA. Jaz si ne morem misliti življenje brez matere, tako jo imam rad. Kadar smo bili bolani, ni celo noč zaspala od skrbi. Kadar je ne ubogam sem tepen. Pa vem, da ji je hudo, ker me mora nabiti, ali imam že tako poreden jezik, da jih moram dobiti. Sedaj sem pa sklenil, da mame ne bom več jezil, da bo imela veselje z menoj.

Mejak Miran, uč. IV. razr. Gornji grad.

MOJA MATI

Biló bi moje življenje bridkó,
ako matere ne bi biló.
Moja zaklad je mati moja,
ki dela zame brez pokoja.
Ko sem bolan mi skrbno streže,
in malo spi — ob meni bdi.
Za men dela brez pokoja,
zlatá je vredna mati moja.
Biló bi moje življenje bridkó
ako matere ne bi biló.

Cotič Božo, dijak II.a razr. III. drž. real. g. Ljubljana, Beethov-nova 14-IV.

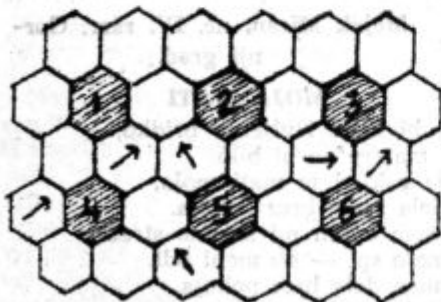
Umetnost ravnovesja

Držati svinčnik na koncu prsta v ravnovesju ni ravno tako lahko, kakor se nam to dozdeva. Poskusite! Toda pomoč je hitro tu, čim smo na jasnem, da

mora biti, če hočemo imeti predmet v ravnotežju, težišče zmiraj pod oporiščem. Zato vzamite žepni nožič, ga malo odprite, nato pa zapičite konico v spodnji konec svinčnika. Ko ste to storili, lahko brezskrbno postavite svinčnik na konec prsta; ne bo vam zdrknil na tla.

Satovna križanka št. 4

Opis: 1. črešnji podoben sadež, 2. glagol, ki označuje glavno delo pri graditvi stavb, 3. glagol — zrnje jesti, 4. zastor, 5. slaščice, 6. trpno-pretekli deležnik (izbirati).

Posetnica

Dr. Vitko Kozar

NM

Kaj je gospod po poklicu?

Posetnica

ženja Burlej

Lima

Kje je rojstni kraj te gospe?

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 14 zlogov: ba — bi — de — e — gla — hi — i — ke — o — sej — ser — strog — te — tu — 7 besed pomena: 1. mesto v Prednji Indiji; 2. vojaški stan; 3. dragotina; 4. znamenitost Savinjske doline; 5. orientalsko pokrivalo; 6. literarno delo; 7. slovenski lirik (1876. — 1899.) da bodo dale začetne črke od zgoraj navzdol nekaj, kar razveseli le nekatere udeležence igre na srečo, končne črke od zgoraj navzdol pa nekaj, kar zabava vse.

Rešitev

Satovne križanke 3.

Gorica, 2. malina, 3. klicaj, 4. zalega, 5. trojka.

